

Боротьба добра і зла на сторінках роману У. Самчука "Марія"

З давніх-давен боротьба добра і зла займала найважливіше місце в житті усіх народів і часів. Традиційним закінченням кожної казки була перемога добрих і відважних героїв над злими і підступними. Крізь призму століть пролетіла ця боротьба, знайшовши відбиток в усіх жанрах літератури, і досягла ХХ століття. Однією з головних проблем роману У. Самчука "Марія" є протистояння добра і зла.

Тисяча вісімсот шістдесят перший... рік скасування кріпацтва. Саме це, здавалося, було перемогою білого над чорним. Селяни отримали свободу, проте життя не стало легше. Наступного року народилася Марія – біла цятка на тлі чорного жорстокого світу людини. Ще в дитинстві вона відчула цей морок, втративши батьків і пішовши в найми. Бо змушена була і хотіла жити. А як же не хотіти, коли тільки з'явилася на світ, тільки розплющила очі, і сонце вже засліпило і зігріло своїм яскравим теплим промінням. Воно ніби освітло темряву, в якій було до цього немовля. Пізніше, працюючи наймичкою, дівчинка зазнала кривди від злих сусідських дітей, проте, поплакавши, знову поверталася до них. Отже, добро знову отримало маленьку перемогу. Сповнена сонячним сяйвом Марія стала прекрасною дівчиною і зустріла перше кохання. Але й тут втрутилось зло в образі царського режиму і змусило коханих розлучитися. Кажуть, що наше життя – це зебра, вкрита чорними і білими смугами. Тож Маріїне життя минало то темною, то світлою смугою. І скоро з'явилася людина, яка принесла світло, тримаючи в руках білу стрічку життя. Дівчина довго не хотіла приймати щастя, бо старе кохання засліпило очі. Втративши надію на світле майбутнє з Корнієм, Марія вийшла заміж за Гната. І тут її спіткало лихо: зла доля забрала дітей. Проте повернула коханого Корнія. Згодом колишня любов повернулася, народилися Корнієві діти. Та щастя недовго тривало. Замість одного лиха з'явилося інше. Царський режим змінила радянська влада, а життя Марії знову торкнулася темрява. Син Максим став лютим ворогом своїм батькам. Їх протиріччя настільки загострилися, що Корній був змушений вбити власне дитя. З одного боку, померла зла людина, але з іншого, вбивство – це злочин (корінь слова – зло).

Тане Марія, як свічка. Доживає свої останні дні без єдиної крихти хліба. Вона помирає під промінням сонця з посмішкою на вустах, бо ні на кого не тримає зла: ні на Гната за те, що підпалив хату, ні на Корнія за те, що зрадив юному коханню, ані на Максима за те, що відмовився від батьків. Адже Марія – це вічне добро.